

העותרים

ע"ז ו-13 אח'

ע"י ב"כ עו"ד רעות שאער ו/או הילה שרון ואח'
מהאגודה לזכויות האזרח בישראל

- נגד -

המשיבים

1. מפקד כוחות צה"ל בגדה המערבית
2. ראש המינהל האזרחי

ע"י מחלקת הבג"צים,
פרקליטות המדינה, ירושלים

3. משה שרביט

ע"י ב"כ עו"ד יעל סינמון ואח'
אברהם משה סגל, משרד עו"ד
רח' טורא 32 א', ירושלים 9410232

טל': 02-6333793; פקס: 02-6333795; דוא"ל: office@avisegallaw.com

תגובה להודעת העדכון מטעם המשיבים ובקשה לצו על תנאי ולצו ביניים

בהתאם להחלטת בית המשפט הנכבד מיום 10.2.2026 העותרים מתכבדים להגיש את תגובתם להודעה המעדכנת מטעם המשיבים 1 ו-2 (להלן: **המשיבים**). לנוכח האמור בהודעה המעדכנת ובכתבי הטענות, בית המשפט הנכבד יתבקש ליתן צו על תנאי כמבוקש בעתירה.

עוד יתבקש בית המשפט הנכבד ליתן צו ביניים, ולפיו עד להכרעה בעתירה המשיב 3 (להלן: **שרביט**), או מי מטעמו, לא ייכנסו לחלקות הפרטיות של העותרים, וכי המשיב 1 יאכוף זאת.

תמונות וצילומי וידאו המצורפים לתגובה זו יוגשו למזכירות ביהמ"ש על גבי החסן נייד ("דיסק און קי").

מבוא

1. ההודעה המעדכנת מטעם המשיבים מבהירה מספר נקודות מרכזיות להכרעה במחלוקת בין הצדדים:

א. **קרקעות העותרים מושא העתירה אינן בחפיפה כלשהי לקרקעות שהוקצו לשרביט על ידי החטיבה להתיישבות "למטרת רעייה בלבד"**, כמתואר בהסכם המצורף להודעה. אף על פי כן, בפועל, מזה שנתיים ויותר שרביט מונע מהעותרים גישה לקרקעותיהם, פולש אליהן ללא הפסקה, גורם בהן נזקים ושולל מהעותרים את פרנסתם וזכותם לביטחון.

ב. תכתובת ענפה שהצביעה על הפגיעה בזכויות העותרים קודם להגשת העתירה, עצם הגשת העתירה, עדויות העותרים והתייעוד הנלווה – לא הובילו את המשיבים לנקוט צעד כלשהו לתיקון המצב האמור. **האירועים לא טופלו, או "טופלו" באופן שהתיישר עם מטרותיו של שרביט והרע מאוד עם העותרים וחקלאים אחרים:** גירוש מהשטח החקלאי, החרמת כלים חקלאיים, עיכובים והתעמרות על ידי חיילים.

- ג. **המשיבים טוענים כי קיימת דרך גישה חלופית** שניתן לצלוח ב"רכב שטח" לדרך החקלאית שאותה חסם שרביט על דעת עצמו בחודש אוקטובר 2023, אך **מסרבים להצביע על דרך חלופית זו, ובאופן אבסורדי מציעים להציג את תוואי הדרך במעמד צד אחד.**
2. בתמצית, ההודעה המעדכנת קובעת, כי העותרים יגיעו לחלקותיהם בדרכים סודיות שניתן להציג רק במעמד צד אחד. כאשר יחסמו בידי השער שהציב שרביט, הם יוכלו "להמשיך לבקש תיאום". המשיבים השתמשו בלשון "להמשיך" ביחס לתיאום באופן ציני, שהרי חרף ניסיונות רבים המשיבים לא הסכימו ולא נענו לבקשות חזרות ונשנות לתיאום עבודות חקלאיות מזה שנתיים וחצי (ר' פסקאות 65-82 לכתב העתירה). המשיבים מגדילים לעשות ומציעים לעותרים לוותר על כלים חקלאיים ולעקוף את השער ברגל. ואולם, עיבוד חקלאי לא נעשה בידיים חשופות. כאשר שרביט יחסום את דרכם, יתקוף אותם או יגרשם מהחלקות החקלאיות באיומים כפי שעשה בעשרות מקרים עד היום, מוצע על ידי המשיבים שיפנו למשטרה, בהתעלם מכך שהמשטרה אינה מוסמכת לנהל את משטר השימוש בקרקעות מושא העתירה, ועל אף שעשר תלונות שהגישו העותרים עד כה, במאמץ אדיר מצדם, לא הובילו לכל שינוי או אכיפה.
3. נזכיר, כי עניינה של העתירה במימוש זכויותיהם של העותרים באדמות חקלאיות בבעלות פרטית מושא העתירה (המתוארות במפה שצורפה לעתירה כנספח ע/1). העותרים קיימו באדמות אלה לפני חקלאות ענפה וחלקם אף מתגוררים בהן, בצמוד לחלקות החקלאיות (להלן: **האדמות החקלאיות**). חלק מן האדמות באזור B וחלקן באזור C. על מנת שהעותרים יוכלו לשוב לממש את זכויותיהם באדמות המשיבים נדרשו לחדול את שרביט מגירושם העקבי מאדמות חקלאיות אלה, ומהטלת טרור עליהם באמצעים אלימים ובלתי חוקיים שונים – מעשים ששרביט עושה תחת חסות המשיבים, בסיועם או לנוכח מחדליהם.
4. שרביט מצהיר בריש גלי, כי בכוונתו "לטהר" את האזור בו הקים חווה, ובו אדמותיהם של העותרים מתושבים וחקלאים פלסטיניים ומ"בדואיות" ו"להשיבו לעם ישראל" בהתאם לתפיסותיו. לעתירה ולהודעה המעדכנת צורפו ראיונות בהם הוא מעיד על כך (ראו פסקה 31 לעתירה והתיעוד שהוגש ביום 31.12.2025, על גבי החסן נייד בהתאם להחלטת בית המשפט הנכבד).
5. לאחרונה התראיין שרביט פעם נוספת, והעיד על כוונתו להשתלט על שטח גדול ככל הניתן, גם בשטחי A ו-B: "אנחנו לוקחים את האדמות שלנו בחזרה מהאויב באופן יומיומי", אמר. כשנשאל האם החלום כולל גירוש של הערבים שגרים בשטח, השיב: "אנחנו מתעסקים בלנקות את השטח, בלפעול בכל שטח פתוח אפשרי, להחזיר את עם ישראל למרחבים פתוחים". הוא שב והצהיר, כי הוא עושה שימוש באדמות שלא הוקצו לו, שלא למטרה לשמה הוקצו, וקרא לאנשים נוספים להצטרף אליו. לא בכדי הוטלו עליו סנקציות על ידי מדינות העולם, כגורם מוביל ומעודד אלימות והשתלטות בלתי חוקית על קרקעות בכוח הזרוע (ראו פסקאות 28-30 לעתירה).
- ראיון עם שרביט שפורסם על ידי "איגוד החוות" בראשית חודש פברואר 2026 מצ"ב ומסומן א'.
6. למרבה החרפה, בפועל, המשיבים נותנים לכך יד. אין כל יסוד בדין לכך שהעותרים אינם יכולים לגשת לאדמתם מזה שנתיים, ולכך שהצבא אוכף ומגבה בפועל מצב זה. אף המשיבים מכירים בכך בהודעתם.
7. המשיבים אינם חולקים על כך שהחלקות מושא העתירה הן אדמות שיעודן חקלאי, בבעלות פלסטינית פרטית (עמ' 4 שורות 2-12 לפרוטוקול הדיון מיום 23.12.2025). מדובר באזור חקלאי, המעובד בידי פלסטיניים מקדמת דנא, והמשיבים לא טענו אחרת. המשיב 3 לא מסר גרסה עובדתית בעניין כלל. זיקת העותרים לקרקעות (בעלותם, בעלות משפחתית, זכויות ירושה, או רשות הבעלים לעבד את החלקות) בוססה די הצורך: רוב רובם של העותרים הציגו מסמכי בעלות בקרקעות, הרשומים על שמם או על שם

בני משפחתם. כלל העותרים מסרו תצהירים לפיהם נהגו לעבד את האדמות החקלאיות הפרטיות מושא העתירה בקביעות ופחות או יותר בחופשיות עד שהחל שרביט למנוע זאת מהם.

8. מאז, מזה למעלה משנתיים, העותרים אינם יכולים להגיע לאדמות החקלאיות ופרנסתם נפגעת. כל ניסיונות התיאום מצדם – באמצעות המת"ק הפלסטיני ובכל דרך אפשרית אחרת – זכו להתעלמות מצד המשיבים. לא יכול להיות חולק על כך שמצב זה אינו כדון, ואינו עולה בקנה אחד עם חובת המשיבים לקיים שלטון חוק, לאפשר שגרת חיים ופרנסה ולהגן על זכויות התושבים המוגנים.

9. אף על פי כן המשיבים אינם מציעים להרחיק את שרביט מהמקרקעין הפרטיים בכל דרך שהיא, ואף אינם מציעים כל תרופה להפרת זכויותיהם של העותרים, להוציא פנייה לחטיבה (לא ברור כיצד, והרי החיילים ממילא מסייעים לשרביט) ולמשטרה (שכמעט לעולם אינה מגיעה למקום) בכל פעם ופעם כאשר הם מותקפים בבתיים ובחלקותיהם ומאוימים.

10. די בכך כדי להצדיק מתן צו על תנאי וצו ביניים כמבוקש בפתח הדברים. להלן נעמוד על הדברים ביתר פירוט.

התעלמות המשיבים מזכויות העותרים לאורך שנים עולה כדי שלילת זכויותיהם ורדיפתם

11. המסגרת המשפטית החלה על ענייננו פשוטה וברורה: בית המשפט הנכבד שב וקבע, כי הבטחת גישה בטוחה של חקלאים פלסטינים לעיבוד אדמותיהם היא מחובותיו הראשונות במעלה של המשיב 1, וכי אלימות או מעשי הפחדה כלפיהם אינם מהווים הצדקה לגיטימית למנוע מחקלאים פרנסה. על כן, יש לפעול נגד הגורמים התוקפים או המאיימים ולהרחיקם, ולא את החקלאים (בג"ץ 9593/04 מוראר נ' מפקד כוחות צה"ל ביהודה ושומרון, פ"ד סא(1) 844 (2006); בג"ץ 5439/09 עבדאלקאדר נ' ועדת העררים הצבאית פסקה 11 לפסק דינה של הנשיאה ביניש (20.3.2012); וראו עוד: פסקאות 104-99 לעתירה). אף חובת המשיבים להגן על תושבים מוגנים מפני התעמרות, פגיעה ברכושם וצורות שונות של רדיפה עוגנה פעם אחר פעם בפסיקת בית המשפט הנכבד (ראו, למשל: בג"ץ 8117/23 ראש מועצת הכפר סוסיה נ' מפקד כוחות צה"ל בגדה המערבית (29.7.2024); בג"ץ 8963/23 כעאבנה נ' שר הביטחון (3.2.2025); בג"ץ 5825/10 נוואג'עה נ' שר הביטחון (2.2.2014)).

12. בעתירה ובהודעה המעדכנת מטעם העותרים מיום 2.12.2025 הוצגו באופן מפורט עשרות אירועים בהם שרביט גירש באלימות או בצעקות ואיומים את העותרים ופועליהם מהאדמות החקלאיות. העותרים הוכו, ספגו איומים וקללות. הם עוכבו בידי חיילים בגין כניסה לשדותיהם, כלים חקלאיים שבעלותם נתפסו בגין "העדר תיאום", גם כשהיה תיאום. צורפו תצהירים עקביים המעידים באופן חד משמעי על תופעה של "קביעת גבולות גזרה", הכוללת את אדמות העותרים, על פי רצונו של שרביט ותוך מתן גיבוי לכך על ידי המשיבים.

העתק פירוט האירועים לגביהם נמסר תיעוד ופירוט במסגרת ההליך ובתכתובת שקדמה לו מצ"ב ומסומן ב'.

13. כעולה מן הפירוט, באירועים שבהם נמנעו העבודות החקלאיות בשל פלישתו של שרביט לאדמות, לא זו בלבד שהחיילים לא פעלו כדי להרחיקו מהשטח החקלאי הפרטי, אלא עצרו את העבודות החקלאיות, הרחיקו את העותרים, ולא אפשרו לעבודות להתקיים. בנוסף לכך, העותרים ותושבים מוגנים נוספים העידו ומסרו תיעוד של אירועים בהם שרביט (לבדו או בלווי צבאי) הגיע ונכנס לבתיים, תקף אותם ואיים עליהם או על קרוביהם, השחית רכוש ומצלמות אבטחה, ואף דרש מהתושבים להתפנות מבתיים.

14. צורף תיעוד לאירועים רבים, שבהם שרביט או מי מטעמו רעו בחלקות הזרועות את עדר הפרות שלו, שלשם גידולו הוקצו לו אדמות מרעה נרחבות, וגרם נזקים קשים לגידולים, לקרקע עצמה ולתשתיות ההשקיה. אף צורף תיעוד לכך ששרביט מנטרל ומסלק מצלמות אבטחה שהציבו העותרים ברכושם. כל אלה הוכחו למעלה מן הצורך.

15. בפי המשיבים אין כל התייחסות עניינית לטיפול באירועים אלה, בזמן אמת או בדיעבד, אף לא לאירועים בהם לקחו חיילים חלק, להוציא אירוע אחד ויחיד מיום 23.11.2025, בו שרביט תועד מגיע לאיים על תושבים מוגנים בביתם, ברכב צבאי יחד עם חיילים. לאירוע זה טרחו המשיבים להתייחס תוך הפחתה רבה מחומרנו. לטענתם, הכוח "שגה" כאשר איים על תושבים מוגנים באופן לא חוקי בגירוש. המשיבים אף הגדילו לעשות, ותיארו את שרביט כמי ששותף ב"פעילות מבצעית"(!).

16. בפועל, אירועים ממין זה הם עניין שבשגרה, נפרט, בקיצור ככל הניתן, בדבר האירועים האחרונים.

17. ביום 27.1.2026, במסגרת תגובה לאחת מבקשות הארכה שהגישו המשיבים, הוצגו עדויות וצורף תיעוד (על גבי החסן נייד) לשורה של אירועים חמורים נוספים. יובהר, כי מרבית הדיווחים העדכניים מתקבלים מהעותר 4, הנמצא תמידית בשטח ומתגורר בסמוך לחלקתו, שעה שמיתר העותרים נמנעת גישה לחלקותיהם, והם אינם יודעים מה מתרחש בהן.

18. ביום 24.1.2026, בשעת ערב, התקיים פוגרום של ממש בביתו של העותר 4, בנוכחות צבאית. תיעוד נוכחותו של שרביט באירוע, ותיעוד הכאוס וההרס שנגרמו בביתו של העותר 4, צורפו על גבי החסן נייד לתגובה שהגישו, כאמור, העותרים ביום 27.1.2026 לאחת מבקשות הארכה של המשיבים.

19. העותר 4 הקדים ופנה לצבא ולמשטרה לפני הסלמת האירוע, ודיווח על כך שמתנחלים אורבים לו מחוץ לביתו. ב"כ העותרים פנתה אף היא לחמ"ל החטיבה האזורית (שחסם אותה מיד לאחר מכן), אך ללא הועיל. העותר ומשפחתו הופקרו, כפי שהיה בכל המקרים שבהם פעל שרביט להתנכל לתושבים מוגנים ולנסות לגרשם מבתיהם.

20. האירועים מדווחים בזמן אמת, נשלחות קריאות מצוקה, אך כל תקווה לאכיפה אפקטיבית – אין.

21. ביום 28.1.2026 דיווח העותר 4 על כך ששרביט מפטרל בטרקטורון וברכבו בחלקתו ובסמוך לביתו. ביום 29.1.2026 דיווח העותר 4 כי שרביט פיטרל ליד ביתו. לדבריו, ילדיו סיפרו כי שרביט התקרב אליהם עם רכבו כשחזרו מבית הספר, כשהוא נוהג באופן מסוכן.

22. ביום 31.1.2026 דיווח העותר 4 על הגעת שרביט יחד עם כוחות צבא לחצר ביתו, ואיים עליו. כלי רכב צבאיים לצד הטרקטורון של שרביט תועדו בחצר הבית באמצעות מצלמות האבטחה.

23. ביום 3.2.2026 תיעד המשיב 4 את עדר הפרות של שרביט בחלקה החקלאית הזרועה שבבעלותו.

24. ביום 5.2.2026 הגיע שרביט לחצר ביתו של העותר 4 פעם נוספת, בלוויית שני אזרחים ישראלים נוספים, אחד מהם רעול פנים. שרביט טפל על העותר 4 האשמה כאילו זרק אבן והזעיק צבא. העותר 4 פנה למת"ק הפלסטיני. על פי קריאת שרביט, הגיעו למקום חיילים, שהצטרפו לתקיפת העותר 4, איימו עליו ונכנסו לביתו. לבסוף הסתלקו שרביט והחיילים מהמקום, אך שרביט שב למקום כדי "להראות נוכחות" לאחר רדת החשכה.

תיעוד מהאירוע ביום 5.2.2026, ליד פתח ביתו של העותר 4, מצ"ב. תיעוד נוסף מצורף ומסומן ג'.

[התיעודים הוסרו]

25. בליל 10.2.2026, בסביבות השעה 22:00 בלילה, הגיעו שלושה טרקטורונים ועליהם אזרחים, וביניהם שרביט, לביתו של העותר 4. האזרחים נכנסו לבית, שברו מכל הבא ליד, וניתצו את מה שנותר מחלונות הבית ומהפאנלים הסולאריים, לאחר הפוגרום מיום 24.1.2026. בהמשך הלילה חזרו אותם אזרחים למקום **בליווי חיילים**. בסיוע החיילים הוסרו ונוטרלו מצלמות האבטחה שהותקנו סביב הבית. החיילים היכו את אחיו של העותר 4, וזרקו רימוני עשן והלם. האיומים שהשמיעו שרביט והחיילים, ואליהם נחשפו במכוון גם ילדים קטנים – ילדיו של העותר 4 ואחייניו – כללו הוראה לעזוב את המקום בתוך יומיים לכל היותר.

תמונות נזקי האירוע מצ"ב. תיעוד מצולם מצ"ב ומסומן ד'.

[התיעודים הוסרו]

למשיבים חובה לשים סוף לאנרכיה בשטח מושא העתירה, להטלת טרור ולשלילת זכויות העותרים

26. העותרים אינם יכולים להתקיים תחת טרור ופחד תמידי, מפני אזרחים המפעילים את הצבא, ויורדים לחייהם כדי לגרשם ולנשלם מזכויותיהם בכוח הזרוע וההשפעה. תוצאה כזו אינה כדין.

27. העותרים זכאים להגנה, לשגרת חיים שלווה ולכך שהגנת החוק תחול עליהם ועל זכויותיהם. אם נאמר אחרת – משמעות הדבר רדיפתם על רקע גזעני. המשיבים מציעים להותיר את העותרים ללא גישה לאדמותיהם, כשהם נתונים להתקפות, אך מוזמנים להתלונן בכל פעם מחדש לאחר שהותקפו.

28. נדגיש: אף רשות זולת המשיבים אינה מוסמכת ואף אינה יכולה להביא לשינוי מצב הדברים בשטח. הדבר מצוי בתחום סמכותם הבלעדי של המשיבים. ראשית, המשטרה ממילא אינה מגיעה לאזור מושא העתירה שחלקו, כאמור, מצוי בשטח B, אלא מפנה כוחות צבא למקום. שנית, הסדרי הביטחון בכל מקומות היישוב הישראליים בשטחים, וכן השטחים החקלאיים השייכים ליישובים אלה ושטחי הביטחון שסביבם, מאובטחים בראש ובראשונה על ידי המשיבים, בהתאם לתפיסת הביטחון שקבעו.

29. המשיבים מעלים על נס, שוב ושוב, את חובתם לדאוג לביטחונה של כלל האוכלוסייה המתגוררת באזור ולהבטיחה, ובין היתר למנוע "חיכוך" בין אוכלוסיות. על כן, למשל, כל שטחי ההתנחלויות והמאחזים סגורים באופן הרמטי ותמידי בפני האוכלוסייה הפלסטינית (אלא בהיתר מיוחד), וכך גם אדמותיהם החקלאיות, הדרכים בתוכם, ושטח הביטחון המיוחד סביבם. כך עוד, המשיבים קובעים הסדרי ביטחון המונעים מעבר פלסטינים בדרכים – מתוך תפיסה כוללת שלפיה הפרדה בין אוכלוסיות מונעת מראש אירועי אלימות. הם כמובן נוקטים אמצעי ביטחון מרחיקי לכת במקרה של חשש קונקרטי מצד פלסטינים. לו תושב פלסטיני היה מתקרב לביתו של יהודי במאחז, התנחלות או חווה – דמו היה בראשו. משום מה, הגיון זה של חציצה בין אוכלוסיות אינו חל כאשר העותרים – תושבים פלסטינים מוגנים – הם שמצויים בסיכון, וכאשר אירועי אלימות ו"חיכוך" בלתי פוסקים מתרחשים ביוזמתו של אזרח ישראלי.

30. בפן המהותי ובמישור חלוקת הסמכות – **עתירה זו אינה עוסקת בדרישה לאכיפה פלילית**, שממילא אינה צפויה להיות אפקטיבית במקרה זה, אלא בחובת המשיבים **לפעול באופן אקטיבי לאפשר לעותרים גישה לאדמות החקלאיות, ולספק להם הגנה בבקשם לעשות כן**. נושא זה מצוי בסמכותם הבלעדית של המשיבים, ויותר מכך – המשיבים הם אלה שגיבו עד כה את "גבולות הגזרה" שהציב שרביט בפני העותרים, תוך מניעת גישה לאדמותיהם.

31. משטרת ישראל עוסקת באירועים פליליים נקודתיים, לרוב במבט צופה פני עבר. המשיבים אמונים על הסדרי ביטחון שוטפים ויישומם בשטח, ועל קיום שגרת חיים שוטפת. **המשטרה אף אינה גורם הקובע ומיישם הגבלות על תנועה ועל שימושים בקרקע, ודאי לא בהקשר לפעילות חקלאית.**

32. אם כן, המשטרה ממילא אינה מגיעה לאזור מושא העתירה שחלק ניכר ממנו מצוי בשטח B, והמצוי מעבר למחסום חמרה, האסור ככלל למעבר ישראלים ומוביל לשטח A; ניסיונות לאכוף על שרביט את הדין באמצעות צווים למניעת הטרדה מאיימת לא נאכפו על ידי המשטרה; ו-24 תלונות שהוגשו נגד שרביט במשטרה לא הובילו לדבר. כעולה מההודעה המעדכנת מטעם המשיבים, עשר תלונות שהגישו העותרים נגד שרביט בגין אירועי פלישה, ונדליזם ואירועי אלימות, במאמץ רב, נסגרו כולן. לעותרים אפילו לא נמסרה הודעה על כך.

33. למעלה מן הצורך נתייחס לטענות המשיבים בהקשר של טיוב שירותי המשטרה. הקושי הרב בו נתקלים תושבים פלסטינים בבואם להגיש תלונות למשטרת ישראל הוא כבר עניין שבידיעה שיפוטית, ולמרבח הצער מצב זה אינו עתיד להשתנות. התחנות מצויות בתוך התנחלויות. כניסת פלסטינים לתוכן קשה, דורשת המתנה ממושכת ומשפילה. מסעם של העותרים, המצויים מעבר למחסום חמרה (בקעות) העמוס, הנפתח ונסגר במהלך היום לעתים ללא התראה, אל תחנות המשטרה קשה עוד יותר. בכלל התחנות זמינות המתרגמים לערבית נמוכה. יתר על כן, בניגוד לטענות המשיבים, מאז פרוץ המלחמה אין במת"קים הישראלים נוכחות שוטרים, ולא ניתן להגיש בהן תלונות.

34. כך, למשל, ביום 18.1.2026 ניסו כמה מהעותרים להגיע, בעזרתה של פעילה ישראלית, לתחנת "משואה" של המשטרה – תחנה שבה מבקשים המשיבים להתהדר. השומר בכניסה להתנחלות שבה נמצאת התחנה – התנחלות הסגורה בפני פלסטינים (ככל ההתנחלויות) – סירב לאפשר את כניסתם השומר טען בפניהם, כי הוא "ימני יותר מבן גביר". העותרים המשיכו לעבר תחנת מעלה אדומים המרוחקת, והיו נחושים להגיש את תלונתם. לאחר מסכת עיכובים וטרטורים הותר רק לעותר 2 להגיש תלונה, בטענה שכל התלונות הן "על אותו עניין", וזאת על אף שנזקיהם של כל אחד מהמתלוננים עומדים בפני עצמם. בפועל, העותר 2 לא הורשה לתאר בפני החוקר את נזקיהם של שכניו.

העתק פניית העותרים למשטרת ישראל מיום 29.1.2026 בעניין העדר נגישות להגשת תלונות מצ"ב ומסומן ה'.

35. העדפת המשיבים להתנער מאחריות, ולשלוח את העותרים לנהל משחק "חתול ועכבר" בלתי נגמר אל מול שרביט – אזרח שאלימותו הוכחה, ומשחק שבו יחסי הכוח רחוקים מלהיות שווים, וברור מי המנצח – אינה פוטרת אותם מאחריותם לפי דין להשליט שלטון חוק. היא אינה פוטרת אותם מחובתם להגן על העותרים ועל יכולתם לקיים שגרת חיים סבירה ולהתפרנס. היא אף אינה פוטרת אותם מן האחריות לפעולות ומחדלי הצבא בהקשר הנוכחי.

36. לסיכום, מההודעה המעדכנת עולה, כי על אף המסגרת המשפטית הברורה, והצורך הברור בפתרון למצוקתם של העותרים, לשלילת זכויותיהם, סיכונם וגדיעת מקורות פרנסתם שלא כדין – המשיבים אינם מציעים כל פתרון, ואינם מצביעים על כך ששקלו או בחנו כל פתרון שהוא בגדר הסמכויות הנרחבות המסורות בידיהם על פי דין. הם גם אינם מצביעים על כל טעם או נימוק מדוע לא יפעילו סמכויות אלה.

37. מצב זה נמשך, כאמור, מאז אוקטובר 2023. העותרים נעשים שלא כדין במניעת גישה למקור פרנסתם, נקלעים לחובות, וסובלים מעוני. למותר לציין כי בהקשר זה, מישור הזמן הנו משמעותי ביותר וכי

התמשכות מחדל המשיבים מחריף את הפגיעה בעותרים, ואף גורם נזקים בלתי הפיכים להם ולבני משפחותיהם. מכאן הצורך אף במתן צו ביניים עד להכרעה בעתירה.

לנוכח כל האמור, בית המשפט הנכבד מתבקש ליתן צו על תנאי וצו ביניים, כמפורט בפתח הדברים.

17 בפברואר 2026

הילה שרון, עו"ד

רעות שאער, עו"ד

ב"כ העותרים